

Representantforslag 61 S

(2012–2013)

fra stortingsrepresentantene Hans Olav Syversen, Knut Arild Hareide og Geir Jørgen Bekkevold

Dokument 8:61 S (2012–2013)

Representantforslag fra stortingsrepresentantene Hans Olav Syversen, Knut Arild Hareide og Geir Jørgen Bekkevold om å utvide kommunenes adgang til å ta sosiale hensyn i utformingen av eiendomsskatten

Til Stortinget

Bakgrunn

Eiendomsskatten er en av Norges eldste skatter og har hatt ulike utforminger opp gjennom historien. Fra 1661 var den en skatt på landeiendommer og en form for inntektsskatt, frem til ordinær inntektsskatt ble innført på slutten av 1800-tallet. I 1911 ble eiendomsskatten gjeninnført, i hovedsak som en refusjon av kostnader kommunene hadde til ulike typer offentlige oppgaver. I dag har eiendomsskatten mer fiskal karakter.

I 2011 benyttet 316 av Norges 430 kommuner eiendomsskatt ifølge Statistisk sentralbyrå (SSB). Av disse hadde 163 kommuner eiendomsskatt i hele kommunen, mot 145 kommuner året før. Kommunene fikk til sammen 7,6 mrd. kroner i inntekter fra denne skatten i 2011. Dette utgjør en økning på 6,4 pst. fra 2010.

Eiendomsskatten gir kommunene inntekter som kan brukes til å tilpasse tjenestetilbudet til ønsket nivå. I valget om det skal skrives ut eiendomsskatt, og eventuelt i hvilket omfang, må kommunene vurdere hensynet til både boligeiere og næringslivet. I Norge er eiendomsskatten lav i forhold til snittet blant OECD-landene.

Da Stortinget behandlet skattereformen i Innst. S. nr. 232 (2003–2004), støttet flertallet avviklingen av den statlige inntektsbeskatningen av bolig. Et bredt

flertall gav samtidig tilslutning til å videreføre kommunenes adgang til utskrivning av lokal eiendomsskatt og var positive til å øke kommunenes fleksibilitet.

Forslagsstillerne legger til grunn at eiendomsskatten videreføres som en frivillig, lokalt bestemt skatt, og at avgjørelsen om å benytte eiendomsskatt ikke bør få innvirkning for overføringene fra staten til den enkelte kommune gjennom rammeoverføringene i inntektssystemet.

Sosiale hensyn

Forslagsstillerne viser til at kommunene har visse muligheter til å ivareta viktige sosiale hensyn ved utformingen av eiendomsskatten. Det er i henhold til eiendomsskatteloven § 7 c anledning til å unnta nyoppførte boliger fra skatteplikt inntil 20 år etter at boligen ble oppført. I henhold til lovens § 11 kan kommunene fastsette et bunnfradrag i eiendomsskatten for alle selvstendige boligdeler. Videre kan formannskapet i hver kommune i henhold til § 28 i eiendomsskatteloven sette ned eller avskrive skattekrav i enkeltsaker når det foreligger særlige grunner til det.

Forslagsstillerne mener imidlertid at en forsterkning i loven av kommunenes rett og plikt til å ivareta sosiale hensyn ved utforming av eiendomsskatt vil bidra positivt til å dempe lokale konflikter om dette.

Forslagsstillerne peker på at kommunenes mulighet i eiendomsskatteloven § 28 til å ta sosiale hensyn ved utformingen av skatten er svært begrenset. Det krever dessuten en individuell og byråkratisk ressurskrevende behandling. Forslagsstillerne mener at kommunene burde ha adgang til å gi et generelt fritak for eiendomsskatt til personer med inntekt på nivå med minstepensjonister og uten annen formue enn det som egen bolig representerer, uten å kreve egen søknad og individuell vurdering. Dette vil være opplysninger som uansett er kjent for det offentlige gjennom ligningen.

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

Stortinget ber regjeringen fremme forslag om endring av eiendomsskatteloven § 28, slik at kommunene får mulighet til å utforme generelle regler for nedskrivning eller fullt fritak for eiendomsskatt med begrunnelse i særlige sosiale hensyn.

22. mars 2013